

ΑΣΥΓΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ Ν/ΟΥ'Α'

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ !...

ΝΑ ζωντανά το άπογευμα, μπαίνοντας στο γραφείο του Σέρλοκ Χόλμς, άπεκρίνασ με άλλόκοτη όσσην. 'Ο φίλος μου καθόταν σε μία πολυθρόνα, διαγκώνοντας νευρικά ένα ποδο, πράγμα που έσημαινε ότι ο διάσημος ντεντικβ ήταν έξω φρενών, γιατί δέν άποχωριζόταν ποτέ την θρυλική πίπα του. Λίγο πιο πέρα, μία λεπτή κυρία με μαύρη τουαλέττα, έκλιμαγε στην άγκυλιά μιάς δμορφης και άριστοκρατικής γνάς που προσπαθούσε να την παρηγορήσει.

— Σώστε με, μίστερ Χόλμς !... Σώστε με από τή νύχια αυτού του άνθρώπου !... Τόν παρακαλώσε με έκτεντική φωνή ή μαυροφόρα κυρία.

— 'Ησυχάστε, λαϊδή Μπράκουελ !... τής άπάντησε ο φίλος μου. 'Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα. Θα σας σώσω !... Και με κάθε τρόπο ! 'Ακούτε ; Με κά θ η τρόπο !...

'Η δνύ κυρίες τότε τόν άποχαμέτησαν κ' έβγαλαν. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς μού έφραξε μία ματιά και δινόνατας μόν ένα έποκεκτηό που ήταν δίπλα του, πάνω στο τραπέζι, μού έλεε :

— Κάθσε, Ουάτσον. Περίμενω μιά έπισκεψη... Μπχανικά, κντταξα τή έγραφε τόν έποκεκτηό. Κνι διάβασε : «Κάρολος - Αβγουστος Μίλβερον, έπιχειρηματίας

Χάμπστην» — Πουδ ένε αυτός ο Μίλβερον ; ούθηρα με άπορία.

— 'Α, δέν τόν ξέρεις ; Έκανε σακχατωικά ο Σέρλοκ Χόλμς. Μάθε λοιπόν ότι ένε ο βασιλέας τών έκβασιτών ! 'Αλλοίμονο στη γυναίκα που θα πέση στα χέρια του ! Μέχρι σήμερα, τόν τέρας αυτό έχει καταστρέψει πολλές άριστοκρατίσες. 'Οτέ τώρα να μάθης πως εργάζετα ; 'Έχει φροντίσει να κάνει γνωστό στον ύπηρετικό κόσμο ότι άγοράζει σε καλή τιμή έγγραφα κ' έπιστολές που μωροδν να έκθεσουν μιά βασιλευσση ή άριστοκρατική οικογένεια. 'Ετσι προσηθέναται από τούς ύπηρετές και τις κμαριέρες διάφορα έρωτικά γράμματα τού κνιού ή τής κνιάς τους. Έξω μάλιστα ότι μιά φορά πλήρωσε έφτασόμες λίρες ένα μικρό σημείωμα που κατέστρεφν την ύπόληψη μιάς άριστοκρατικής οικογενείας. Μ' αυτά τή γράμματα λοιπόν έδούλασε τούς ένδιαφερομένους και τούς τή κνιάσει σε κολασσιαία ποιά. 'Ο Μίλδ-ρτον ένε επδέξιος, πονηρός, μεγαλόφυης στη δουλειά του ! Πολύς φρεξ περιμένει διάκληρα ζώννα όσπου νάδρη την κατάλληλη ένκαιρία για ν' άπλώσει τ' άρπαχτικά νύχια του... Αυτός λοιπόν ο άνθρώπος θάρρη έδω πέρα για μιά ύποθεση της λαϊδης Μπράκουελ, την άποικν έλδς πρό όλλγου... Μού φαίνεται μάάλιστα πως έβρασε, γιατί άκούοι θήματα στον διάδρομο.

— Σώστε με, μίστερ Χόλμς, από τή νύχια αυτού του άνθρώπου !... τον παρακαλώσε ή μαυροφόρα κυρία.

Κι' άλήθεια, εκείνη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα κ' ή οικονομός του Σέρλοκ Χόλμς έβιασε στο γραφείο ένα άξιοσρητή κνριο με στοργγγυλιό και έντασιμένο πρόσωπο και δνύ γκρίζα διαπεραστικά μάτια, πάνω από ένα κολακάριο χαμόγυλο.

'Ηταν ο Κάρολος - Αβγουστος Μίλβερον, ο βασιλέας τών έκβασιτών !...

— Έμωθα, μίστερ Χόλμς, ότι ανέλιθατε έσεις να κανονίσετε την ύποψη της λαϊδης Μπράκουελ, έλεε. Λοιπόν ; είσατε πρόθυμος να δεχθήτε τούς όρους μου ;

— Πόσα θέλετε ; τόν ρώτησε με λειομρόνηση ο φίλος μου.

— Έφτά χιλιάδες λίρες !

— 'Αλλοίως ;

— Δέν θα γίνν ή γάμος της λαϊδης Μπράκουελ με τόν κόνιτα Ντέθγουορτ ! τού άπάντησε μ' ένα σαθρόνιο γέλιο ο Μίλβερον. 'Έχω στα χέρια μου μερικά έρωτικά γράμματα της φραίας λαϊδης που τήν έκθέτουν και που έν γίνον γνωστά, θα ματαώσουν τόν γάμο της. 'Ο κνιου Ντέθγουορτ ένε τρομερά έηλιάρης !... Καταλαβαίνετε λοιπόν, μίστερ Χόλμς. Τι προνομία ! Τς έφτά χιλιάδες λίρες ή τόν σκάνδαλο ;

'Ο Χόλμς, πρόσινος από τή λύσσα του, πετάχτηκε άμέσως από την πολυθρόνα του,

— Κλείστε την πόρτα. Ουάτσον ! μού φώναξε. Μην τή άφήσης να έρθη !...

Κι' έπειτα άπευθινομένος προς τόν Μίλδ-ρτον, έπρόσθεσε :

— Και τώρα, κνάνετ μου τή χάρη ν' άδειάσετε πάνω στο τραπέζι τόν πορτοφόλι σας !...

'Ο έκβασιτής τή έχασε για μιά στιγμή. Συνήλαθε άνως άνωσως και έ σπώντασε σ' ένα σακχατωικό γέλιο έστε στον φίλο μου.

— Μίστερ Χόλμς, νόμια πως είσατε πρό έξυπνος ! Μά ένε δυνατόν να κνιθαλώ μαζί μου αυτά τή πολύτιμα γράμματα της λαϊδης Μπράκουελ ; 'Ελάτε, άφήστε τ' άσπεία !...

Κ' όσπαρα, μ' ένα έρωτικό χαμόγυλο, μιάς άποχαμέτησε και όγρηκε από τόν γραφείο.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς σωριάστηκε πάνω στον ντιβάνο τρέφοντας τή έντιμια του κ' έμεινε έτοι, δυσημένος στις σκέψεις του, μιά όλόκληρη ώρα. 'Έπειτα σωριάθηκε, μεταμειφώθηκε σε ύδραϊνικό και χάρησε μέσα στην άμυλη του Λονδίνου.

Όταν γύρισε, ήταν όκνύ ή ώρα. Εξώσως, άλλαξε γρήγορα, άνανη την πίπτα του και κντταζόντάς με στα μάτια μού έλεε :

— Ουάτσον, άπορη θα κάνω μιά κλοπή ! Θα διαρρήξω τόν χρηματοκιβώτιο του Μίλβερον !...

— Γν' τ' όνομα τού Θεού ! φώναξε κατάπληκτος. Μά, τρελλαθήκατε λοιπόν ;

— Δόλιον ! μού άπάντησε με άπάθεια ο διάσημος ντεντικβ. Όθλω από τή νύχια του Μίλβερον. Όσοφν λοιπόν άπνη την κλοπή ως μιά ήλική πράξη. 'Αλλοστε δέν ύπόχει έλλη διεξόδος. 'Η λαϊδή Μπράκουελ 'έν ένη τόσα χρηματα, όσα τής ξεντάει ο έλληος αυτός έκβασιτής. Δέν θα μωρεσθί ποτέ να πληρώσει στον Μίλβερον έφτά χιλιάδες λίρες !...

'Εσσημν τόν κεφάλι, ταγαγμένος. Κανείς δέν μπορούσε ν' άντισταθί στο πνισμα τού φίλου μου 'Έκανε πάντα έντιμο πού ήθελε.

'Εταίσιμα λοιπόν διάφορα διαρρηκτικά έργαλεία, τή έχασε στις τσέπες του, μού έδωσε μιά μαύρη μάσκα. Ένα ποτόλι κ' ένα ηλεκτρικό φανά και όγρηκε πρώτος από τόν γραφείο. Τόν άκολούθησα σιωπηλός, έντιμος νύ συμμερισθώ την τήχη του.

'Ένα μιάξιμν κατόπιν μιάς πήγες ός τόν Χάμπστην, κντά στο σπίτι του Μίλβερον.

Τόν άπόγευμα, από τις φλαμνές της κμαριέρας του, μού έλεε ο Χόλμς. Έμωθα ότι τόν χρηματοκιβώτιο του Μίλβερον θροικετα μέσα στο γραφείο του που ένε 'Έμωθα στην γεβεβαστικώματά του. Έμωθα έπίσης ότι ο έκβασιτής κνάνετα βαρετά !...

Έμπρός, λοιπόν !...

'Αδούθη, πληρώσατε τή κάρκελιμα τού κνιου κ' άθέτατε μέσα στην άμυλη, τή δρακελίσιμα και πηδήσασε στο πίσω μέρος τού σπιτου του Μίλβερον. 'Επειτα, κνιφθήκαμε στη σέρρα ως τή μεσάνυχτα κ' όταν διατάξαμε τή άσπεία στον σπίτι, φερσίσαμε τή άσπεία έδωσαν στο σπίτι, φερσίσαμε τή άσπεία στον χέρι, φράσιμα χωρίς να μιάς άντιληφθή κανεις από γραφείο τού βασιλέως τών έκβασιτών.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς άνανη τόν φανό του και πήγε κντά στο χρηματοκιβώτιο. Έγώ παραφύλαξα μισροτά στην πόρτα τού κνιστίνος. 'Ο ντεντικβ άγωνίστηκε μισή ώρα με τή διαρρηκτικά έργαλεία για ν' άνοτήξει τόν χρηματοκιβώτιο. 'Επειτα, μ' ένα μικρό σακχατωικό γέλιο έχασε τόν χέρι του μέσα για να όση τή γράμματα της λαϊδης Μπράκουελ.

Έπειτη άνως τή στιγμή άκούστησαν βαρυτά θήματα στον διάδρομο. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς έβιασε τόν χρηματοκιβώτιο και μ' ένα πρήγμα έβρασε κντά μου και με παρήσφερε πίσω από τις βαρειές βελούδινες κνιρτίνες τού παραθύρου. 'Η πόρτα τού γραφείου άνοιξε, ένα χέρι γύρισε τόν κνιστότη και στο άπτελο ηλεκτρικό φως, είδαμε από μιά χωματάδα τόν Κάρολο - Αβγουστο Μίλβερον ! Φερούσε φράνα και θή γνίσε άσφαλός από κάποια λέαση. Στο χέρι του κρατούσε ένα γούσιμα. 'Άπρησε τόν ψυλό καπέλλο του, τόν έπανησθουε του και τόν κμαποσθηνε τον σε μία πολυθρόνα και κνισίσε : στο τέλει που άναβε άποψη. 'Εορξίσε μιάς μαυροδν κντά εμά κ' έπειτα άρρισε να θματίζη νευρικά μέσα στον δωματίο, κντταζόντας κάθε τόσο τόν ρολόι του. Στη μιά ή ώρα, τέλος, γνάπησε τόν κνιστότη της έξώπορτας. 'Ο Μίλβερον όμορως έξω και έναγνήρισε σε λίγο με μιά κυρία, σκεπασμένη με μαυρο όλλο.

ΑΤΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2424)

"Όταν όμως έπιθετο πήκαμε στα πλοία, είδαμε ότι ένα γκρίζο τσοπανόκαλλο τσι Παρνασσού μας είχε παρακολουήσει ως αυτά, κολυμπώντας και γαυίζοντας με απόγνωση. Είδαμε το δυστυχισμένο ζώο να θα πνιγόταν κ' η καρδιά μας το συμπόνεσε. Το λυπήθηκα κι ο ίδιος ο συνταγματάρχης μας, γιατί στο τέλος παρά την αρχική διαταγή του μας έπέτρεψε να το πάρουμε μαζί μας. Ευτυχώς γιατί αλλιώς θα πνιγόταν..."

"Έτσι από ένα άρκετο επίπονο ταξίδι πολλών ημερών δια ήρας και θαλάσσης ξαναγύρισαμε στο Βυρτομποργκ της Βαυαρίας, όπου και στρατιωθήκαμε στον παλιό στρατώνα μας. Εκεί μας έγινε μεγαλύτερη υποδοχή άνωτέρα κάθε προσδοκίας από τους συγγενείς μας.

"Αλλοίμονο όμως, ή ύδοχογή είχε και τή θλιβερή της όψι. Γιατί πολλοί από τους συμπατριώτες μας τού κάκου αναζητούσαν τούς δικούς τους άνασσα στις τάξεις τών στρατιωτών μας. Καί, όταν ρωτούσαν τι άγένην, τούς άπαντούσαμε, σκούθοντας τά κεφάλια μας:

— Πέθανε από έλονοσία... ή σκοτώθηκε στή Μάχη... Τότε τά ξεφώνιζε τής φράς τών άλλων πού είχαν ξαναβρεί τούς δικούς των, τά διέκοπαν οι λυγμοί τών συγγενών εκείνων πού δέν ξαναγύρισαν.

"Ο γέροντ' πατέρας μου ήρθε και με υποδέχθηκε στήν είσοδο τής πόλεως. Καθώς με φίωσε με λαχτάρα μου είπε ότι στον έξώστη κάποιου σπιτιού τή κεντρικού δρόμου από τόν όποιο θά περνούσαμε θά έβλεπατή μητέρα μου και τήν άδελφή μου.

Πράγματι σέ λίγο είδα κ' έναν έξώστη τά άγαπημένα μου αυτά πρόσωπα, τά χαϊρέτησα με τόν σπυθί μου. Άλλά ή μητέρα μου δέν με άναγνώρισε. Γιατί τού μουστάκι μου είχε μεγαλώσει και ό έλληνικός ήλιος με χε ψήσει. Έπί πλέον δέ, είχα παχύνει. Μόνον όταν κασκόφωσα και ήρθε μαζί με τόν πατέρα μου, τότε μ' άνεγνώρισε και ρίχτηκε, κλαίγοντας, στήν άγκαλιά μου.

Αυτό τó τέλος είχε ή κρόδος μας στήν Ελλάδα.

ΤΙΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΟ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝ ΕΦ' ΑΛΛΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2441)

πυβάνιαμε τó βουνό, είνε ότι θραυάτο τó λουλούδι από τις συνθήκες που άπαιτούνται για να είνε ή ιδραία τόν πλήρη κ' άκαταμάτη: Έγώ τó είδα, εγώ τó έκομα κ' άκουεις άνθρωπος με κακό μάτι δέν πέρσσε σίγουρα πούν από μιά άπό τó μέρος αυτό.

Ξαναβίναμε με τήν άνάστηρί μ' τώρα τήν τραγούδια τού ξενοδοχείου, όπου φτάσαμε άργά τó βράι.

Στό τραπέζι, ή κοντασώνα Άννα φώθηκε καθισμένη σχεδόν άπάντη τών νόμια Μπουτί. Γ' πρώτη φορά, δέν ζήτησε ν' άποφύγη τó δίεμμα τών Φαντών μ'ετα σάν να τó προκαλή.

Ξαναβίναμε τήν περιεργή φυσιογνωμία αυτού τού Έταλό με τó λεπτό μουστάκι και τó μαύρα μάτια, αναβίναμε τή χείλη τών πού άνοξαν για να πούν με γλυκό ήρωισμό:

— Κοντασώνα Λάουρα, ήμουν ζεγώ στο βουνό και σάς είδα, όταν κόντασε τó τριφύλλι με τά πέντε ήλλα πού φέρνει τήν ευτυχία.

Ξαναβίναμε όλους τούς συνδυατισμούς δρθίους και τήν νέα κόρη, πού τή μετέφεραν λαποθυμαμένη στήν κούρη της.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΩΛΜ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2447)

— Άρχισαμε τής είτε άπάντα ό τ' ή δς τών έκδοσιών. Σ' αυτό τó γράμμα, πού τó έλαβα άπάντη στή λει, μού γράφτετε ότι θά έρχαστε στις δώδεκα και μισή. Είνε μιά ώρα!... Μιά δέν περφαίει... Μά είδοπαίσατε ότι έχετε να μού δώσετε τέσσαρα γράμματα τής λαίρης Άλμπερτ, πού έβλήσαν τήν ύπαλήρη τ' Θάμισσα! Είμαι πρόθυμος να τ' άγοράσω...

"Η άγνωστος άνοξε τήν τσάντα της' άντί να δγάλη από μέσα τά γράμματα, έβγαλε ένα πιστόλι. Έπα, με τó άριστερό χέρι, άνασχίνασε τó βέλο της:

"Ο Μίλβερτον χλωμίσε ξαφνικά κ' όρε να τρέμη:

— Έσείς!... Έσείς!... ψήφισατε κατήκοτος.

— Ναι, είμαι εγώ, ή λαίδη Έβερον, ή από τά θιματά σου! τού φώναξε ή γυναίκα με τó μαύρο βέλο. Μ' έξ: να χωρίσω από τόν άνδρα μόν και να έξεφαινωσθό από τ' άριστοτικά σαλόνια... Τώρα ήθελε ή σκυρά μου να σ' άδικηθώ! Μίλβερτονίκα ένα τέρμα!...

Και με σταθερό χέρι τού φάναξε δύο σφες στο κεφάλι. Έπειτα, κατέβασε τó βέλο της και χάθηκε σάν άσπρη μέσα στο σκοτάδι...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2413)

άνθισμένο Μονμπρανσό.

Στις όχτώ άφρώδες, ή πόρτα τού σαλονιού άνοιξε και παρουσιάσθηκε ό Ροξέ.

— Εμπρός, τούς είπε, είσατε έτοιμοι; Τό αυτοκίνητο σάς περιμένει... Έγώ θά περάσω μία στιγμή από τή Βουλή για να δώ άν θα ψηφισθή άπάντη τó νομοσχέδιο για τά Δημοσά Έργα και μόλις τελείωσω θάρθω να σάς βρώ στο Μονμπρανσό. Περιττό να με περιμένετε εδώ πέρα... Θά κάνετε ένα όραίο περίπατο... Έμπρός!... Μόνον πού δέν έμπιστεύω τó τμήσι τήν 'Οδέτη... Είνε ό έρωτήρη!... Σ' παρακαλώ, Ραίνα, να οδηγήσεις σου τó αυτοκίνητο... Σήμερα, έ; 'Ορεθονιό λοιπόν στο 'Ασπρο Παγάνο τού Μονμπρανσό!...

Κ' έφυγε, για να περάση από τή Βουλή.

Άπό κείνη τή στιγμή δέν τις ξαναείδε πιά. Τις περιμένε ως τά μεσάνυχτα στο 'Ασπρο Παγάνο. Έπειτα, άνήσυχος, έβρεξε στήν άστυρία για να μείθη μήπως τούς είχε συμβή τίποτε. Κ' εκεί τότε τών πληροφορήσαν ότι ένα κίτρινο αυτοκίνητο, πού έφταξε με ύλιγγιά ή ταχύτητα, είχε πέσει στο Στραύνα. Ένας χωροφύλακας πού περνούσε γύρω από τó μέρος πού είχε γίνει τó δυστύχημα, είχε προσέξει ότι στο τμήσι καθόταν μιά γυναίκα με μαύρα μαλλιά. Λ... και ξαναβίνα κατέλλα γελούσε δίόλαρη...

Ό Ροξέ, κατάκλιτος, σφιάσθηκε σάν παρ' όβελια. Ποτέ του δέν θά μπορούσε να φραντασθ, σκληρή ή έκδίκησης της Ραίνας.

ΦΡΕΝΤΕΙ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2446)

σα και κάθηκε κοντά στή φωτιά. Κι' έτσι πέρασαν μερικές ήμέρες... "Όταν θά πέρσουν οι Καναδοί άστνομικοί, σκυλοζώταν ό Άνταμς, θά τούς παραδώσω αυτόν τόν ταχυδιώστη..."

Μά οι Καναδοί άστνομικοί δέν περνούσαν, γιατί κινηγούσαν, πάνω στους παγετώνες τó δολοφόνο ένός χρονοσήρα. Ό χειμώνας ήταν άγριος. Κι' ό κινήγ; δέν μπορούσε να λιώθη τόν έξνο. Όπότσο τόν φοβόταν διαρκώς, γιατί ήταν δέσμιος ότ ό άγνωστος θά τόν δολοφονήσει μόλις εύρισκε τήν παρκομική έκπαρσία, για να τόν κλέψη. Κρατούσε λοιπόν πάντα τó πιστόλι στο χέρι, παρ' όσονε κάθε κίνηση του και δέν τού μιλούσε ποτέ. Έπίσης δέν τόν άφησε να πάση ούτε ένα μαχαίρι τού τραπέζιού και μιά φορά πού πέρα ό άγνωστος τó σκευάστρο για να σκίση έβλα για τó τζάκι, ό Άνταμς τού έφριξε μιά σφαίρα στα πόδια για να τόν τρομοκρατήση.

Κάθε νύχτα πάλι, τόν έδνε χειροπόδαρα σέ μιά καρέκλα, για να μπορέ να κοιμηθ ήσυχος. Μά ή ζωή αυτή, ύστερ' από λίγο περίσσεσε στα νεύρα τόν κινήγ; τών γουανερών. Κατάλαβανε πώς θά τρελλανόταν. Τό ή το είχε φάει και ό άγνωστος. Κι' ένα βράδι πού ό Άνταμς έτοιμαζόταν να τόν δέση πάλι σέ μιά καρέκλα, άνοιξε τήν πόρτα και χάθηκε μέσα στήν χιονοθύελλα.

"Ο κινήγ; ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο κ' άμπαράσε τήν πόρτα του. Μά τήν νύχτα εκείνη δέν μπόρεσε να κοιμηθ, σκυλοζώταν τόν άγνωστο πού είχε έξαιρετισθ ή μέσα στή νύχτα.

"Υστερ' από όχτώ ήμέρες, πέρασαν τέλος οι Καναδοί άστνομικοί. — Βρήκαμε, ή' ή πού κάίτο από τήν καλβία σας έναν άνθρωπο, πού πέθανε από τó χρέο! είπαν τού κινήγ; Τόν έγραψε. Ήταν ένας ήσυχος και τίμιος ένοχοκότος. Δέν είχε περάσει ποτέ τού κανένα... Μά στάθηκε άτυχος... Έπεσε, μιά ώρα μακριά από τήν καλβία σας...

"Ο Κλάου Άνταμς δέν είπε τίποτε. Άπό εκείνη τή ήμέρα όμως έγινε άλοκοτικός. Πένι διαρκώς σήσται για να έρχισή τις τίψεις του!... Είχε άφήσει έναν τιμό άνθρωπο να πεθάνη...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

"Ο Σέρλοκ Χώλμς βγήκε τότε από τόν κρημόνα μιάς, έφραξε κοντά στήν πόρτα, τήν κλείδωσε και μ' ένα σήμαμα πέρασε πάνω από τó πλάμα τού Μίλβερτον κ' άνοίξε τó χρηματοκιβώτιό του. 'Υστερ' άρπάξε όσα γράμματα δροσκάντουσαν εκεί μέσα και τά έφριξε σέ φωτιά. "Όταν έκαψε και τó τελευταίο γαρτί, έβασσε τó φως και μού φώναξε:

— Γρήγορα, Ουάτσον! Θά βγούμε από τόν κατόνα...

Οι ύπηρέτες πού είχαν έπιτήρησ από τούς κρημόλιους, προσπαθούσαν ν' άνοίξουν τήν πόρτα τού γραχείου. Έμεις, άνοίξαμε τó παρθένο τού κατόνος, πηδισαμε στον κρηο και περάσαμε πάλι τά κλέικελα δίχως να μιά δη κανείς. Έκει τότε, στο δρόμο, πήραμε κ' ό δύο μιά θαυμά άνάσα. Τί παρ' έξην περιπέτεια!...

— Άγαπητέ Ουάτσον, μού έλεγε τότε ό Σέρλοκ Χώλμς, είμαι πάρα πολύ εύχαριστημένος από τó τέλος πού δόθηκε σ' αυτήν τήν ιστορία...

Κι' εγώ, τού άπάντησα χαμογελώντας.

Και συνεχίσαμε σιωπηλοί τó δρόμο μας μέσα στήν ύμυλη.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΥΛΑ